

NHỮNG NGỌN ĐÈN HIU HẮT

Ngày 4 tháng 10 năm 2014, hôm nay tôi hân hoan hạnh phúc khi nhận được học bổng của Từ Bi foundation. Lòng tôi cảm thấy thật ấm áp, và cuộc sống bỗng nhiên sáng lạ, tươi mát tràn đầy sức sống và nghị lực. Sau chương trình phát học bổng, tôi và các bạn trong nhóm sinh viên được nhận học bổng đi theo đoàn từ thiện của Từ Bi foundation sang thăm các em nhỏ ở khoa ung bướu. Và những góc khuất của số phận con người dần hiện ra trước mặt tôi.

Cô Liễu Duyên chia các phần quà cho sinh viên để trao đến tay các em nhỏ ở đây. Tôi bị cuốn hút bởi ánh mắt to tròn, đáng yêu và ngây thơ của một em nhỏ. Tiến lại gần em, em là đứa bé dễ thương, quan sát tôi thấy tay em rất nhiều vết bầm tím. Hỏi thăm chuyện về em tôi biết được em bị bệnh ung thư máu. Tôi cũng người, và hiểu ra những vết thâm tím trên tay kia là biết bao nhiêu liều thuốc tiêm vào em, để giữ mạng sống hiu hắt nhỏ bé cho em. Em vẫn ngây thơ trong sáng, cặp mắt em long lanh, ẩn sâu trong ánh mắt đó là một nỗi niềm tôi không bao giờ hiểu được, bởi lẽ phải ở trong hoàn cảnh của em tôi mới thấy hết được những điều đau khổ đó. Em rụt rè nhận lấy phần quà rồi lễ phép cảm ơn. Tôi bước ra khỏi bệnh phòng ánh mắt vẫn dõi theo em đến khi khuất bóng dáng. Tôi hiểu một thời gian tới em sẽ đi về đâu, tâm hồn nhỏ bé của em sẽ về đâu.

Đến bệnh phòng tiếp theo, tôi nhìn ngay vào giường bệnh ở phía xa của bệnh phòng. Một em trai tầm sáu bảy tuổi, tôi đoán thế, vì em nhỏ gầy mà cao. Em mỉm cười khi thấy tôi. Bố em ngồi bên cạnh, chào tôi và tôi bắt đầu hỏi về tình hình bệnh của em. Em bị bệnh hemophilia, một căn bệnh thiếu máu, theo những gì tôi được học ở trường thì cuộc sống của em chỉ trong giới hạn nhỏ nếu không được hỗ trợ y tế thường xuyên. Nhìn kĩ lại khuôn mặt em, môi em tím bầm, một vài mảng da cũng tím vì xuất huyết dưới da. Nhưng tâm hồn em vẫn rạng rỡ, vẫn vui tươi chơi đùa cùng các em nhỏ khác trong phòng. Em vòng tay chào lễ phép rồi cười với tôi. Lại thêm một ngọn đèn hiu hắt nữa thoáng qua tâm trí tôi. Tôi đoán rằng vẫn còn rất nhiều ngọn đèn yếu ớt, mỏng manh nữa trong tầng 4 khoa nhi này.

Chiều hôm đó, tôi phát thêm một số phần quà cho các em nhỏ khác, dường như ở đây toàn những em bệnh nặng, tôi gặp thêm hai em nhỏ khác bị bệnh ung thư máu nữa. Bây giờ tôi mới thấy, nơi nhỏ bé này chứa biết bao nhiêu mảnh đời bất hạnh. Các em còn quá nhỏ để hiểu nỗi đau đang và sẽ đến với mình, đến với ba mẹ mình. Các em còn quá nhỏ để phải chịu nỗi đau thân thể này. Có lẽ nhìn những cảnh tượng thương tâm này, lòng tôi không thể không thổn thức. Tôi lại được nếm thêm một vị đắng của cuộc đời.

Nhìn các em, tôi thấy tôi còn quá hạnh phúc so với rất nhiều người trong cuộc sống này. Được sinh ra lành lặn, được chăm sóc và ăn học cho đến bây giờ. Đó là một món quà tuyệt vời. Còn các em, không biết liệu có sống đến được tuổi của tôi hay không. Cuộc đời có nhiều điều bất công. Đôi khi sống bình an lành lặn là một cái phúc lớn. Thấy các em tôi như được thôi thúc, tự mình nhắc nhở chính mình rằng, hãy cố gắng mà học, cuộc sống ưu đãi với mình như vậy mình phải cố gắng học để mai này giúp đời, giúp những mảnh đời bất hạnh kia và cả những ngọn đèn hiu hắt trong cuộc sống này. Bây giờ tôi mới thấm thía thêm câu thơ anh trai tôi đã viết, đằng sau lưng cuộc sống mỗi con người đều có nỗi lòng riêng ẩn khuất. Và tôi ước gì bây giờ mình có thật nhiều khả năng để có thể giúp cho các em, để các em có thể vui đi phần nào nỗi đau khổ đó bởi sống trong cuộc sống cần có một tấm lòng.

Sinh viên

Phạm Tăng Tùng